

„Ha egy felemelő és inspiráló történetet keresel,
erős női főszereplővel, akkor ez a te könyved.”

– *Read Fine Books*

Az
UTOLSÓ
VENDÉGLŐ
Párizsban

L I L Y   G R A H A M

fine selection

L I L Y   G R A H A M

Az
UTOLSÓ
VENDÉGLŐ
Párizsban

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

*Fudge-nak, drága barátomnak,
aki elmondhatatlanul hiányzik*

ELSŐ RÉSZ

1

GILBERT

PÁRIZS, 1987

A régi antikvárium úgy ékelődött be a lombos fákkal teli párizsi utca, a Rue Cardinet nagyobb, pasztellszínű boltjai közé, mint egy kis szilánk. Librairie d'antiquités de Géroux volt a neve, de éppoly szerves része volt a Batignolles negyednek, mint a szombati termelői piac, a tér vagy az impresszionista festő, Alfred Sisley nyomában járó turisták.

Ezen kívül egyetlen épület, a sarkon álló elhagyatott vendéglő lógott még ki a sorból, akár egy szerencsétlen, megörökölt bútordarab, ami semmihez sem passzol. A legtöbben úgy hitték, hogy elátkozták, vagy kísértetek vették birtokba a megszállás idején történtek óta, amikor is egy este a tulajdonos megmérgezte az összes vendéget. Ez a tény aztán az idők során legendává nőtte ki magát.

Egyesek például megesküdték rá, hogy amikor megfordul a szél, vagy új évszak közeledik, még mindig érezni lehet a főzés illatát. Amikor a platánfák aranyba öltöztek, tejszínről, portóiról és sült csirkéről szóltak a pletykák. Eleinte étvágygerjesztőnek tűnt, de a nap folyamán

egyre maróbb és fanyarabb lett a szag. Amikor pedig a lilaakác virágzott, sárgabarackról, vajról meg *clafoutis*-ről suttogtak, melyeknek először ugyancsak ínycsiklandó volt az illata, ám az este közeledtével egyre émelyítőbb lett, míg az embernek végül szájon át kellett levegőt vennie, hogy meg ne fulladjon a rothadó gyümölcsre emlékeztető, erjedt búztól.

Ennek ellenére is odacsalta a turistákat.

Az azóta is tartó fantomillat-mizéria jobb napokon egyszerűen csak idegesítette Monsieur Géroux-t, az antikvárium tulajdonosát, rosszabb napokon viszont egyenesen megőrjítette. A hatvanas évei közepeán járt, haja már igencsak deresedett, és kétségbeejtőnek találta, hogy egy ilyen szörnyű, de kizárólag rideg tényeken alapuló történet hogyan válhatott az évek során egyfajta mítosszá, mintha csak egy gótikus regény lapjain született volna.

Már több mint negyven éve történt, de Monsieur Géroux-nak még mindig rémálmai voltak róla. És ez a pokoli vendéglő most ismét megtalálta a módját, hogy felzaklassa őt.

Amikor belépett a boltba, megszólalt a kis csengő, aztán egy sóhaj kíséretében becsukta maga mögött az ajtót. Máskor felszabadult, otthonos érzés töltötte el, amikor körülölelte a régi könyvek, a fa és a nosztalgia ismerős illata. Ma azonban rettegés fogta el.

Hála annak a levélnek.

Előző nap érkezett, és az egyszerű, fehér boríték meg a hivatalos hatást keltő, írógéppel írt szöveg első ránézésre ártalmatlannak tűnt, amíg ki nem derült, hogy egy ügyvédi iroda invitálja benne, hogy *arról* az éjszakáról beszéljen. Élete legszörnyűbb éjszakájáról, amikor az öccsét, Henrit megmérgezték és megölték. Amikor elolvasta a levelet, egy pillanatig azt hitte, elsírja magát. Kirohant a boltból, a fülében hallotta a szívdobogását, és úgy érezte, el kell mennie onnan.

Az estét a Szajna-parton töltötte, sétálgatott, és megpróbálta kivenni a fejéből a levél tartalmát, de nem járt sikerrel. Most észre sem vette a látnivalókat, amelyekben máskor megnyugvásra lelt. A keskeny csatornahajókat, tetejükön dézsakertekkel, meg a hajóorrból figyelő kutyákat. A kézen fogva andalgó szerelmespárokat, akik talán épp valamelyik hídra tartanak, hogy elhelyezzenek egy lakatot. A portékájukat kínáló part menti árusokat meg a kacatokkal, lemezekkel és könyvekkel megpakolt állványaikat – ez utóbbiaknak sosem tudott ellenállni, még ha egyik kezében zsírpapírba csomagolt meleg palacsinta volt is épp, amelynek forró, cukros-citromos tölteléke végigcsorgott az állán, miközben keresgélt, folyvást reménykedve, hogy talán rábukkan egy ritka kincsre, amit aztán a saját boltjában értékesíthet tovább.

De ezúttal sehogy sem talált rá a nyugalomra és az öröme, és nem volt hangulata a palacsintához sem.

Nagyot sóhajtott, ahogy a boltjához közeledett. A tenyerével megpróbálta kisimítani az arcát, akár egy összegyűrt papírlapot. Alig aludt, a múlt megelevenedett előtte, és egész éjszaka gyötörte. Az emlékek kísérteties ujjakkal böködték, ő pedig megpróbált menekülni előlük, és figyelmen kívül hagyni őket, akárcsak azt a levelet.

De nem tudta.

Remegő kézzel kattintotta fel a réz villanykapcsolót, és a boltban újra világos lett. A falakat olajszínűre festették. A fapadló halszállka-mintás volt, az egyik fal mentén plafonig érő, szintén olajzöldre festett polcok álltak, az ablakban pedig egy pamlag terpeszkedett mustársárga párnákkal. A másik falon vitrinek sorakoztak, tele ritka könyvekkel; egyik-másik közülük a kereslettől függően néha szokatlanul népszerű lett a vásárlói körében. Voltak köztük első kiadások, olyanok, amiktől sosem vált volna meg, és olyanok is, amiktől már legalább egy

évtizede nem tudott megszabadulni. És volt mellettük egy üveg minőségi pezsgő is 1968-ból, amit arra a napra tartogatott, amikor végre eladja a *Lolita* egy különösen csúf, amerikai első kiadását. Bár voltak napok, amikor azt találgatta, vajon a könyv fog-e előbb elmenni, vagy ő. Néha jót mulatott ezen, máskor kevésbé. A nyitott polcok roskadoztak az olyan használt könyvektől, amik kevésbé voltak értékesek, de valamivel népszerűbbnek bizonyultak – bár ahogy a rajtuk lévő porréteget elnézte, talán mégsem voltak annyira népszerűek.

Középen állt az íróasztala, egy óriási, régimódi darab, amit a nagyapjától örökölt, aki egy helyi fiúiskola igazgatója volt. Kellően szigorú hatást keltett: ha a bútor arc lett volna, akkor feszes álla és olyan oldalszakála lett volna, mint Charles Dickensé. A mahagóni asztallapot megkopott, zöld párnázat borította, rajta pedig javítandó könyvek tornyosultak, gondosan egymásra pakolva. Monsieur Géroux arca mégis rándult egyet, amikor észrevette a rendetlenséget, amit előző este hagyott ott: a szerszámai még mindig ott heverték szanaszét, ahol belekezdett egy könyv javításába, a ragasztó beszáradt, az asztallapot pedig megszilárdult ragasztógömböcskék csúfították.

Körmével lekapargatta a ragasztódarabkákat az asztról, aztán a nyitva hagyott flakon szájánál keletkezett ruganyos kis kupakot is, majd nagyot sóhajtott, amikor megpillantotta az asztalhoz tapadt ecsetet, amit a bőrborítások javításához szokott használni. Sziklaszilárdra keményedett sörtéin, úgy tűnt, már egy alapos forró vizes áztatás sem segítene.

Haragudott magára.

– Kávé – döntötte el. Még egy ilyen pocsek napon is ott volt a kávé, az élet egyik apró öröme.

Monsieur Géroux gyűjtötte az apró örömöket. A váratlanul felhangzó madáracsicsergést, a leértékelt péksüteményt, a mellette

elsétáló kisgyerek mosolyát. Elraktározta őket az agyában későbbre, szükség esetére.

Voltak napok, amikor igencsak érezte magán az idő múlását, mint például ezen a reggelen is, amikor épp olyan fáradtnak érezte magát, mint ahogy azt a szeme alatti karikák sugallták, miután leborotválta arcáról a borostát. De voltak olyan napok is, amikor szinte sokkot kapott, amikor meglátta magát egy kirakatban, és rájött, hogy az üvegről visszanező öregember nem más, mint ő. Még mindig úgy gondolt magára, mint egy szeplős, rozsdabarna hajú suhancra.

A szeplői legalább még mindig megvoltak. Fiatalkorában nem tetszettek neki, de már megszerette őket. Vicces, hogy így lett.

Bement, hogy meggyújtsa az aprócska gáztűzhelyet a konyhában, ami az üzlet bal oldalán, egy szintén olajzöldre festett ajtó mögött búj meg. Néha elbizonytalanodott, hogy talán túlzásba vitte a zöldet.

Kinyitotta a meleg vizes csapot, majd teleengedett egy befőttes-üveget, és beáztatta az ecsetet. Azután megtöltötte a kávéfőzőt a friss, olasz kávé testes, fekete őrleményével, de mielőtt feltette volna a tűzhelyre, még mélyen beszívta az illatát.

Eldöntötte, hogy csak azután foglalkozik a levéllel, hogy kitakarított, és végzett a reggeli teendőivel. Jobban érezte magát attól, hogy határidőt szabott az aggodalmának, és az a kis nyugalomérzet, amire előző este óta annyira vágyott, végre felsarjadt benne, akár egy zöld rügyecske.

Odavitte a kávé az asztalhoz, és nekilátott rendet rakni. Bekapcsolta a rádiót a France Musique állomásra, melynek dzsesszes és klasszikus zenében megtalálta szokásos reggeli társaságát. Belekortyolt a kávéjába, a teret lassan betöltötte a vonósok megrendítő hangja Bach G-dúr csellószvitjének prelúdiumából, ő pedig munkához látott: ragasztóba mártott egy új ecsetet, és belekezdett egy verseskötet felújításába.

Odakint a macskaköves utca is szép lassan felélénkült, miután Párizs ezen része is megébredt. A boltok kitérték az ajtóikat, a *zárva* feliratokat *nyitvára* cserélték. Járókelők sétáltak el mellettük, kezükben *pain au chocolat*-val siettek munkába, vagy vitték haza a meleg bagettet az utca végi pékségből. Gyerekek kacarásztak, ahogy iskolába menet ugrándoztak a járdaszegélyen. Idős férfiak csoszogtak a kissé távolabb eső kedvenc kávézóik felé, ahol a járdára kitett székeken aztán elidőzhettek a reggeli feketéjük és egy fogvájó társaságában, és az első sorból figyelhették a nyüzsgést maguk körül.

Monsieur Géroux ebből azonban semmit sem vett észre, mivel belemerült a javításba.

A rádió már Pachelbel D-dúr kánonjának megnyugtató dallamát sugározta, amikor egyszer csak ismerős kaparászt hallott az ajtó felől.

– Az első vendégem – derült fel, és odament, hogy kinyissa az ajtót.
– Nos? – rándult meg az ajka.

Halk nyüzszítés hallatszott, majd besurrant valami, ami leginkább egy három lábon járó, barna rongyszőnyegre hasonlított.

– Merre jártál, Pokróc? – kérdezte az állattól, mintha az képes lenne válaszolni, és el tudná mesélni neki a kalandjait.

Pislogva nézett fel rá borostyánsárga szemével, amit félig eltakart loncsos bundája. Monsieur Géroux ciccegő hangot hallatott, majd elindult az öreg kutya reggelijéért.

Pokróc kutya volt ugyan, de macska módjára élt. Monsieur Géroux megesküdött volna rá, hogy látta egyszer, ahogy a zebránál a zöldre vár. Más boltosok az utcában azt állították, egy este két macska társaságában látták, akik látszólag úgy követték az utasításait, mint valami bundás nagyfőnökét. Monsieur Géroux nem lepődött meg ezen.

Pokróc elfogyasztotta a reggelijét, majd kényelembe helyezte magát az ablak előtti pamlagon. Monsieur Géroux egy darabig

szeretetteljesen nézegette a kutyát, majd rátért a következő javítandó könyvre, amikor észrevette, hogy még az előzőt sem fejezte be, és hogy ragasztódarabkák pötytyözték be az íróasztalát.

Már megint.

Lehunyta a szemét, és erőért fohászkodott. A levél továbbra is elvonta a figyelmét, és felesleges volt úgy tennie, mintha nem így lenne.

Leült, ujjával az állán dobolt, végül beadta a derekát, és elővette a levelet az íróasztal fiókjából, hogy újra elolvassa.

1987. április 19.

Kedves Monsieur Géroux!

A Lefauge et Constable ügyvédi iroda ügyvédsegédjeként keresem. A közelmúltban fejlemény történt az egyik általunk kezelt ingatlan – a Rue Cardinet és Lumercier sarkán álló, egykor Luberon néven működő vendéglő – ügyében. Végre sikerült felderítenünk az egykori tulajdonos, Marianne Blanchet utolsó élő rokonát. A francia törvények szerint, amint azt talán Ön is tudja, mindaddig nem értékesíthetjük az ingatlant, amíg be nem azonosítottuk az összes lehetséges örökösöt.

A nyilvántartásunk alapján úgy vélem, Ön jól ismeri a szóban forgó létesítményt. Emiatt keresem.

Az ingatlanhoz tartozó irataink között rábukkantam az Ön nevére, mivel negyven évvel ezelőtt tanúvallomást tett a hatóságoknak. Megengedné, kérem, hogy összekössem Önt az ügyfelünkkel mint azon kevesek egyikét, akik még életben vannak, és információkkal bírnak arról, hogy mi történt ott valójában annyi évvel ezelőtt?

Az ügyfelünknek, Sabine Dupris-nek nem volt tudomása arról, hogy rokona a korábbi tulajdonosnak, így a hír – illetve az ott történt incidens ténye – meglehetősen felkavarta, mint azt talán Ön is el tudja képzelni. Számos kérdés merült fel benne – olyan kérdések, amiket mi sajnos nem tudunk megválaszolni. Természetesen nem kötelezhetjük, hogy beszéljen vele, de Sabine Dupris meghatalmazott minket, hogy megosszuk Önnel az elérhetőségeit, a levél alján találja őket.

Üdvözlettel:
Julie Dupont

Monsieur Gérourx arca grimaszba rándult, amint tekintete megakadt az *incidens* szón. *Találó eufemizmus a gyilkosságra*, gondolta keserűen, s közben azon tanakodott, vajon az ügyvédeknek és a segédeknek tanítják-e, hogyan használják az efféle kifejezéseket.

Összeráncolta a homlokát, amikor ahhoz a részhez ért, hogy *„ügyfelünknek nem volt tudomása róla, hogy rokona a...”*, és annak ellenére, hogy megígérte magának, hogy erős lesz, mégis érezte, ahogy meglágyul a szíve, hiszen tisztában volt vele, hogy nem lehet könnyű ilyesmiről tudomást szerezni.

Újra elolvasta a *„nem kötelezhetjük”* szavakat, majd a *„meglehetősen felkavarta”* résznél lebiggyesztette a száját. Hiába adták elő választási lehetőségként, így tálalva igenis kötelezőnek hatott, akár pirossal is bekarikázhatták volna. Ezt a levelet nem szimplán megírták, hanem szándékosan úgy szerkesztették meg, hogy szíven üsse őt.

Mégsem muszáj belemennie. Visszadobhatná az íróasztal fiókjába, és egyszerűen nem venne róla tudomást. Annak idején mindent elmondott a hatóságoknak arról, ami a vendéglőben történt azon az ominózus éjszakán, és ami őt illeti, ennyi volt. Hallatlan, mit kér tőle

ez a nő... hogy tépje fel újra a régi sebeket, és meséljen Marianne valamelyik távoli rokonának arról, hogy mit tett a felmenője negyven évvel ezelőtt?

Meséljen az emberekről, akiket Marianne szándékosan megmérgezett?

Hogy beszéljen az öccse meggyilkolásáról egy idegennek? Mintha csak egy történelemórát tartana? Ez a rokon nő alighanem fiatal, és a fiatalok még nem tudják, mennyire valóságos a múlt; hogy annál közelebb van, minél idősebb leszel, és néha túlságosan is valóságos ahhoz, hogy szembenézz vele.

Monsieur Géroux két ujja közé fogta az orrnyergét, és letette a levelet.

A részletek, amikre az iroda ügyfele kíváncsi volt, még mindig elérhetőek voltak nyilvánosan is. Neki nem kell újra átélnie az egészet csak azért, hogy betekintést nyújtson valami elfeledett családi történetbe. Vagy hogy megkísérelje megmagyarázni a megmagyarázhatatlant – hiszen nem tudná megválaszolni a kérdést, amit a nő minden bizonnyal elsőként tenne fel, hogy miért. Miért ölte meg Marianne Blanchet azokat az embereket?

Nem tudta.

És még mindig nem hagyta nyugodni.

Igazság szerint amit még mondhatna, ami nem szerepelt a vallo-másában, az csak még felkavaróbb lenne. Mert csak további kérdéseket vetne fel. És az egyetlen, aki meg tudná őket válaszolni, az maga Marianne lenne, de ő már meghalt, hála az égnek. Kivégezték a gazzetteiért.

Mégis, mint ahogy azt az ügyvédsegéd is okosan megjegyezte, ő volt az egyetlen, aki még élt és emlékezett rá, hogy mi történt, és aki beszélhetett róla.

Egy pillanatra bevillant előtte az öccse, Henri arca. Miután Monsieur Gérour is meghal, már senki sem emlékszik majd rá. Sokkal inkább emiatt gondolta meg magát, mint bármi másért. Henri megérdemelte, hogy emlékezzenek rá, főleg Marianne családja, azok után, amit tett. A levél alján egy név és egy telefonszám állt. Reszkető kézzel emelte fel a kagylót.

2

SABINE

KÉT HÉTTEL KORÁBBAN – PÁRIZS, 1987

Mindannyiunknak van egy története arról, hogy honnan indult. Egy történet, ami az elődeinkkel kezdődik, akik megalapozták azt, amire aztán mi magunk építkezünk. Amikor azonban ez a történet váratlanul meginog, mi magunk is azt tesszük. Hirtelen olyan lesz, mintha agyaglábakon állnánk.

Sabine Dupris életébe egy telefonhívással érkezett el ez a pont.

Mezítláb állt a parányi konyhájában, ahol a világoskék szekrényajtókat virágos indák díszítették, amiket ő maga festett. A kis rádióban a *La Isla Bonita* szólt Madonnától, de ő gondolatban nem egy spanyol szigetre kalandozott el, hanem odakintre, ahol egy vörösbegypár végre használatba vette a madáretetőt, amit saját kezűleg készített. Úgy tűnt, nem zavarta őket, hogy Sabine nem egy asztalostehetség.

Összecsapta a kezét, és ugrándozni kezdett örömeiben, aztán egyszer csak megcsörrent a telefon, és minden fenekestül felfordult.

A fiatal hang a vonalban George Constable-ként mutatkozott be – egy ügyvéd volt, akit nem ismert, de azt állította, hogy hírei vannak

az anyja hagyatékával kapcsolatban. Sabine összeráncolta a homlokát. Mivel az anyja, Marguerite két éve halt meg, és az utolsó éveit vele, illetve a férjével, Antoine-nal töltötte, meglepetésként érte a dolog.

– Biztos benne, hogy engem keres? – kérdezte, és rögtön ellillantak a gondolatai a madarokról.

– Egészen biztos. Ön Sabine Dupris, születési nevén Allard, anyja neve Marguerite Allard, akinek születési neve Marchant, így van?

Kiszáradt a torka. Bólintott, majd amikor eszébe jutott, hogy a férfi ezt nem hallja, halkán így szólt:

– Igen.

– Azt hiszem, az lenne a legjobb, ha bejönne hozzánk, hogy mindent részletesen elmagyarázzunk. Annál kissé bonyolultabb az ügy, hogy telefonon vitassuk meg.

Másnap délután Sabine felkereste az irodát a Montmartre-on. Oda-kint a tehetős ügyfelek élvezték a kora tavaszi napsütést.

A puccos, emeleti irodában egy váróterembe kísérték, ami mind-össze három narancsszínű fotelből állt – egy, Monet vízililiomait ábrázoló óriási, bekeretezett kép virított felettük, ami betakarta az egész falat. A tükröződő üvegben megpillantotta magát, és megrökönyödve vette észre, hogy göndör, sötétszőke haja oldalt kibomlott a konty-ból, a szeme alatt pedig elkenődött a szemceruza. Éppen egy tincset próbált visszatuszkolni a kontyba, amikor egy vadiúj öltönyt viselő fiatal férfi lépett oda hozzá, hogy üdvözlje. Úgy nézett ki, mint aki most végzett a jogi egyetemen. Magas volt, és vékony, nagy, barna szemei voltak, és úgy tűnt, mintha hátrafésült haja mindjárt a homlokára hullna annak ellenére, hogy láthatóan nem sajnálta a hajzselét a sörényéről.

– George Constable – nyújtott kezét, majd miután Sabine tekintete kíváncsian a fejük feletti ezüstsínű fémtáblára vándorolt, amelyen fekete betűkkel az iroda neve, *Lefauge et Constable* állt, hozzátette: – Az ifjabbik.

– Sabine Dupris – mosolyodott el.

A férfi bólintott.

– Kérem, jöjjön velem! – invitálta, és a folyosó végén lévő üvegfalú tárgyaló felé mutatott. Sabine szokatlan választásnak találta a kirakatszerű helyiséget egy bizalmas megbeszéléshez, úgy érezte magát, mintha valamiféle kiállítási tárgy vagy befőttesüvegbe zárt kuriózum volna.

– Kávét? Vízet? – kínálta meg a férfi.

– Köszönöm, nem kérek semmit – válaszolt Sabine, és leült egy székre. Az is narancssárga volt; úgy tűnt, itt ez a fő szín. Aztán sötéten arra gondolt, hogy nincs az a vidám színárnyalat, amitől jobban éreznék itt magukat az ügyfelek. Az emberek nem az alapján választanak ügyvédet, hogy mennyire szórakoznak jól náluk. Vagy ki tudja, a gazdagok talán mégis.

A férfi leült vele szemben, rágyújtott egy cigarettára, és őt is megkínálta.

Nemet intett a fejével.

– Rendben – vont a vállát a férfi.

Aztán kinyitotta az aktát, és keresgélni kezdett a papírok között. Végül nekilátott, és elmesélte, miért hívta oda, az ujjai közt tartott cigarettából közben hosszú füstcsíkok kúsztak elő.

Egy bonyolult monológgal kezdte az öröklési jogról, ami pont úgy hangzott, mintha egy tankönyvből olvasná. *Talán még friss a fejében*, gondolta Sabine, aztán elszégyellte magát a feltételezésért; a maga huszonkilenc évével valószínűleg nem volt sokkal idősebb a férfinál.

Mialatt az ügyvéd beszélt, a cigarettából egy hamukígyó lett. Elvonta Sabine figyelmét, aki azon tűnődött, vajon le fogja-e valaha pöccinteni.

Amikor nem válaszolt, a férfi egyre feszültebb lett. Rövid ideig a kék és sötét csíkos nyakkendőjét babrálta, majd alig kivehetően elkáromkodta magát, amikor egy kis hamu az ölébe hullt. Sabine elfojtott egy gúnyos mosolyt, a férfi pedig leporolta a nadrágját, végül elnyomta a cigarettát a hamutálban.

Van valamilyen akcentusa, nem párizsi. Talán normandiai lehet, kalandoztak el újra Sabine gondolatai, miközben a férfi folytatta a szónoklatát az öröklési jogról, de azonnal visszazökkent, amint az ügyvéd arról kezdett beszélni, mennyire tekervényes úton jutottak el az anyjáig, Marguerite-ig.

– Be kell vallanom, attól tartottam, hogy mivel az édesanyját örökbe fogadták, lehetetlenség lesz őt megtalálnunk.

– Hogyan? – szisszent fel Sabine.

A férfi talán azt hihette, hogy nyomozói tehetsége nyugtázta le Sabine-t, és bólintott.

– Azt hittem, az édesanyja örökbefogadási aktái titkosak lesznek, de szerencsére nem így volt. Ennek köszönhetően majd' negyven év elteltével is fel tudtuk kutatni, és most, hogy meghalt, tudja...

Sabine összevont szemöldökkel bámult rá. Most tűntek csak fel neki a férfi komoly, barna szemei, és hogy a szeme fehérje enyhén sárgába húz, talán a dohányzástól. Az öltönye, amelynek a nadrágján most már hamufolt éktelenkedett, drága volt, csakúgy, mint az iroda is. *Nem lehet olcsó a városnak ezen a részén fenntartani egy irodát,* gondolta. Nem olyan helynek tűnt, ahol szerencsétlen, gyanútlan embereket húznának csőbe részletekig kidolgozott hagyatéki ügyekkel.

Sabine egy könyvtárban dolgozott; nem volt annyi pénze, hogy érdemes legyen csapdába csalni érte, bizonyára találhattak nála alkalmasabb áldozatot erre a célra. Hallott már az efféle rémtörténetekről, amikor elhitették az emberekkel, hogy valamilyen ingatlant vagy földet örököltek, aztán mire rájöttek, hogy csalás az egész, már ki is forgatták őket a vagyonukból. Nem úgy tűnt, mintha ezen a helyen ilyen játékokat játszanának. Ennek ellenére mégis úgy érezte magát.

– Azt hiszem, itt valami félreértés lehet – szólalt meg egy sajnálkozó tekintet kíséretében.

A férfi megrázta a fejét, és újra összefoglalta az öt perccel korábban elhangzottakat. Tovább erősködött.

– Biztosíthatom, hogy mindent alaposan körbejártunk. Az ön édesanyja volt a törvényes tulajdonosa egy üzleti ingatlannak a párizsi Batignolles-ban. Az édesanyjáról szállt rá, az ön vér szerinti nagyanyjáról, Marianne Blanchet-ról. Úgy tűnik, vendéglő volt. Meg merem kockáztatni, még ismerheti is... sajnálatos módon nincs túl jó híre.

Sabine összeráncolta a homlokát, megpróbálta összerakni a fejében a hallottakat, nem túl sok sikerrel. Nyilvánvaló volt, hogy összevetesztették valakivel.

– Nem – hunyorgott –, úgy értem, téved, az anyámat nem fogadták örökbe.

A férfi megrökönyödve meredt rá, szemei nagyra nyíltak a felismeréstől. A hangja furcsán elvékonyodott, mint egy léggömb, amikor leereszt.

– Ó, már értem.

– Ismertem a nagyszüleimet – folytatta Sabine. – Az anyám megszólalásig hasonlított a nagyanyámra, Aimee Marchant-ra – mondta nyomatékosan.

A férfi keze remegett kissé, amikor egy korty vízből próbált erőt meríteni, tekintete az üvegfalon túlra vándorolt, mintha azt kérné, jöjjön be valaki – bárki – segíteni neki, majd vonakodva ismét Sabine felé fordult.

– Az pusztá véletlen lehetett, madame, mert én... én attól tartok, valóban örökbe fogadták. Minden irat a birtokunkban van, beleértve az édesanyja születési anyakönyvi kivonatát és az örökbefogadási határozatot. Sajnálom, de ezt nem lehet másképp értelmezni.

Sabine csak meredt maga elé, pislogni is elfelejtett.

– Azt akarja mondani, hogy még ő maga sem tudott róla? – törte meg a csendet a férfi.

Sabine fülében mintha rovarok ezrei zibongtak volna. Csupán arra volt képes, hogy nemet intsen a fejével. Végül sikerült kinyögnie egy kérdést:

– Megnézhetném... azokat... az iratokat?

A férfi bólintott, lenézett az aktára, és addig keresgált a papírlapok között, mígnem megtalálta a két dokumentumot, az egyiket az anyja születéséről, és a másikat az örökbefogadásról.

Sabine arca elfehéredett, amikor megpillantotta őket. A nevek még fejjel lefelé nézve is szinte kiugrottak a lapokról. *Marguerite Blanchet*. Ugyanaz a név szerepelt mindkettőn, az örökbefogadási iraton pedig ott látta még a néhai nagyszülei, Aimee és Édouard Marchant nevét is. Ott volt minden, feketén-fehéren.

– Kaphatnék ezekről egy másolatot?

A férfi bólintott.

– Elviheti az eredeti példányokat. Gyorsan lemásolom őket magunknak.

Sietve fel is pattant, mintha kétségbeesetten menekülni akart volna.

Pár perccel később visszaért, és átadta Sabine-nak a dokumentumokat. Aztán újra megkínálta kávéval. Ezúttal elfogadta. Habár az igazat megvallva valami erősebbre vágyott.

A kezébe nyomott papírokat bámulta, semmit sem értett.

– Az nem lehet, hogy tudott róla, csak nem árulta el önnek? – kérdezte a férfi, miután letette mellé a csésze kávéját az asztalra.

Sabine az ügyvédre szegezte a tekintetét, kék szeme hirtelen elsötétült.

– Miért ne árulta volna el? Az anyám mindent megosztott velem, a legjobb barátom volt – könnyek szurkálták a szemét, de gyorsan elfojtotta őket, részben szégyenében, részben dühében.

A férfi egy ideig nem szólt semmit, arcát vörös és fehér foltok tarkították. Nagyot nyelt, úgy nézett ki, mint aki legszívesebben visszafutna a nyomtatóhoz.

– Nos, talán nem akarta, hogy ön megtudja, vagy talán ő sem tudott róla. Akárhogy is, az adott körülményeket tekintve valószínűleg mindkét esetben ugyanaz lett volna rá a magyarázat.

Sabine nagyot pislogott.

– Miféle körülmények, milyen magyarázatról beszél? Miért ne akarta volna, hogy tudjam?

A férfi összevonta a szemöldökét, egy pillanatig habozott, majd akaratlanul is kissé messzebb hajolt Sabine-től.

– Csak találgatok. Tudja, az ön nagynyja, pontosabban a vér szerinti nagynyja volt a tulajdonosa annak a vendéglőnek, amit valaha Luberonnak hívtak.

A papírok közül előhalászott egy kis borítékot, megrázta, és egy kopott réztárgy pottyant ki belőle a ragyogó asztallapra. Egy régi kulcs volt.

– Luberon – ismételte meg Sabine zavartan a kulcsra meredve, miközben a vakációkra gondolt, amiket a nagyszüleiével töltött Provence-ban. A dombtetőkön fekvő bájos falucskákra, a napfényes kőházakra, a végtelen szőlőkre, a dimbes-dombos tájra, a tengerre...

A következő hónapokban gyakran eszébe jutott ez a pillanat. A pillanat, mielőtt megtudta volna. A pillanat, amikor a férfi felvilágosította, és amitől minden megváltozott.

– Párizs Batignolles nevű kerületében volt ez a vendéglő – mutatott a kulcsra a férfi –, a Rue Cardinet és Lumercier sarkán.

– Még mindig ott van?

Az ügyvéd bólintott.

– Megnézhetem?

A férfi összeráncolta a homlokát. Aztán bólintott, és odacsúsztatva a kulcsot Sabine-nak.

– Ha szeretné – mondta kissé habozva, majd folytatta. – Nincs anyyira lerobbanva, de azt javaslom, legyen óvatos, jó ideje üresen áll, és még el kell végeznünk rajta a részletes állapotfelmérést... de nem is a testi épsége miatt kell aggódnunk.

– Akkor miért?

– Nos, tudja, nem lennék teljesen őszinte magával, ha nem mesélném el az egész történetet; ha odamegy, nyilvánvalóan ön is rájön, ezért muszáj figyelmeztetnem. Mint már említettem, a helynek a mai napig rossz híre van. A háború alatt, amikor a város megszállás alatt állt, a vendéglő tulajdonosa egyik este megmérgezte és megölte az összes vendégét.

Sabine arcából kifutott a vér.

– Micsoda? Mégis hogyan?

– Nadragulya – válaszolt a férfi, és egy pillanatra újra megfordult Sabine fejében, hogy csak egy rossz vicc az egész.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Az ügyvéd folytatta.

– A hatóságok szerint előre megtervezte. Több náci is meghalt, illetve két helyi, párizsi lakos.

Sabine elborzadva pislogott.

– És vele mi történt? Tudja... utána?

A férfi bólintott.

– Kivégezték.

Sabine csak meredt maga elé.

– Hihetetlen, hogy semmit sem tudtam erről!

Az ügyvéd bólintott, mintha neki is pont ez jutott volna az eszébe.

– Ezek szerint ön meg van róla győződve, hogy az édesanyjának fogalma sem volt minderről?

Sabine hitetlenkedve nézett a férfitra.

– Arról, hogy Párizs legelvetemültebb asszonyának volt a gyermeke, csupán, hogy is mondjam, kiment a fejéből, hogy megemlítse nekem? Remélem, hogy nem. Az igazat megvallva, remélem, hogy fogalma sem volt róla.